

24.6.2012  
6/12 147  
20. ROČNÍK



# SBOROVÝ HLASATEL

## ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ V PŘEROVĚ

### Reinhard Bonnke – Podobenství: Vítězný život

Rád bych vám dnes řekl podobenství.

Týká se člověka jménem Jan. Jan měl dvoupodlažní dům s pěti pokoji v přízemí a dalšími pěti v patře. Jednoho dne zaslechl, jak někdo jemně klepe na vchodové dveře. Když Jan otevřel, zjistil, že je to Pán Ježíš. “Prosím, vstup dál,” řekl Jan s nadšením z nečekané návštěvy. “Dám Ti svůj nejlepší pokoj z celého domu – je v horním patře.” Ježíš jako gentleman Janovi poděkoval a s vděčností přijal pozvání.

Druhého dne ráno někdo silně buší na vstupní dveře od domu. Když Jan otevřel, zjistil, že za nimi stojí ďábel. “Ne!”, zakřičel Jan, “já Tě tady nechci.” Ďábel se ale zašklebil a řekl: “Už jsem uvnitř” – a odsunul Jana stranou. Vypukl obrovský boj. Satan na Jana zaútočil všemi druhy pokušení a negativními myšlenkami. Bylo to příšerné. K večeru Jan nakonec získal převahu a ďábla vyhodil z domu ven a zavřel za ním dveře. Když se stále ještě snažil popadnout dech, řekl si: “Moment, vždyť jsem dal Ježíši nejlepší místnost z celého domu. Proč mi tedy nepřišel na pomoc?”



Když se ho na to Jan zeptal, Ježíš mu odpověděl: “Dal jsi mi jen jeden z deseti svých pokojů.” Jan pochopil, v čem je problém, padl na kolena a řekl: “Pane Ježíši, už vidím svou chybu. Prosím odpusť mi. Pojďme to změnit na 50/50.” Ježíš jeho nabídku s díky přijal.

Příštího dne se stalo totéž co v předchozím dni. Ďábel pronikl do domu a znovu propukl zápas. K večeru už byl Jan úplně vyčerpán a znovu si kladl stejnou otázku: “Proč mi dnes Ježíš nepřišel na pomoc? Budu za ním muset zajít a zeptat se ho.”



Pán mu řekl: “Můj synu, proč jsi mi nedal celý svůj dům a tím mi nedal volné ruce, namísto toho, abych byl jen Tvým hostem?” Jan kapituloval. Vytáhl z kapsy klíč od celého svého domu a předal ho Ježíši. “Prosím, buď Pánem celého mého života,” řekl. Nyní dal Ježíši všechno. Příští ráno, ještě před rozbřeskem, někdo tloukl na dveře tak silně, že se otřásal celý dům. Jan se strachem vyskočil z postele. “Už je tu zase ďábel!”, zakřičel vyděšeně. Náhle uslyšel v domě kroky. Ježíš majestátně kráčel ke dveřím oděn svou mocí. Klíč od domu teď byl v jeho ruce. Teď už byla jeho práce otevírat dveře příchodům. Jan byl zvědavý, co se bude dít a tak šel ke dveřím také. Když Pán otevřel dveře, Jan stál hned za Ježíšem. Kdo byl za dveřmi? Samozřejmě, že to byl ďábel. Když však spatřil ve dveřích Ježíše, hluboce se poklonil a řekl: “Promiňte, Pane, musel jsem zatlouct na špatné dveře!” A pak utekl tak rychle, jak jen mohl.

Nebo je Pánem jen v některých místnostech Vašeho života? Někteří lidé dali Ježíši devět místností svého domu, ale na desáté visí nápis: “Soukromé – nevstupovat”. Je to komnata skrytých hříchů, lží, podvodů a nečistých věcí, o nichž vědí, že se Ježíši nelíbí. V této místnosti žijí

lidé dvojím životem. Právě tyto věci opravňují ďábla k tomu, aby stál u vchodových dveří domu a tlačil se dovnitř.

Učinil jsi Ježíše Pánem každé oblasti svého života?

Ježíše neoklameme. Ví o nás úplně všechno. Ví přesně, co se děje v každé místnosti Vašeho života, dokonce i v těch oblastech, které se před ním snažíme ukrývat.

Dejte mu celý dům svého života. Úplně všechno. Každou jednotlivou část. Chce odstranit každou špínu, vše očistit a uklidit, vše dát na své místo a otevřít všechna okna, aby dovnitř mohl zavanout čerstvý vzduch a světlo.

On touží po tom, aby mohl s lehkostí přebývat v každé oblasti Vašeho života.

Pozvěte to z celého svého srdce, aby se stal Pánem každé jednotlivé drobné součásti Vašeho života.

Řekněte svými vlastními slovy něco takového:

*“Drahý Pane Ježíši Kriste,*

*dávám Ti každou komnatu svého života, každý jeho kout i skulinku. Vědomě Ti jako svému Pánu a Spasiteli předávám úplně VŠECHNO!*

*Víš všechno o mých hříších, o mé situaci a mých návících. Synu živého Boha, svou důvěru vkládám plně jen v Tebe.*

*Očisti mě a učiň můj život takovým, abys v něm mohl s lehkostí přebývat, a abych Ti svým životem vzdával slávu.*

*Otevírám se Tvému Svatému Duchu, chci Tě následovat po všechny dny svého života.*

*Důvěřuji Ti a Tvému vedení.*

*Prosím, buď Pánem mého života!”*

*To je moje doporučení pro Vás, jak žít vítězný život!*

**Ale díky Bohu, který nám dává vítězství skrze našeho**

**Pána Ježíše Krista!**

**1. Korintským 15:57**

**Již tedy nejste cizinci a přistěhovalci, ale spoluobčané svatých a členové Boží rodiny.**

**Efezským 2:19**



**Láska – víra – naděje – věrnost – vytrvalost**

**VÍTĚZSTVÍ JE U HOSPODINA (Př 21,31)**

To bylo motto letošního celostátního Festivalu Armády spásy v Brně, které se konalo 26.5.2012 v Biskupském gymnasiu.

Milí bratři a sestry! Z Přerova se vyjíždělo od Armády spásy v 8:15hod. a na autobusovém stanovišti jsme nabí-

rali ještě lidičky z Husovy ulice. Ale já poctivě šlapala pěškovým autobusem na Jižní, nevědic nic o autobusovém stanovišti. Tak jsem se hezky prošla. Jelo se přes Kojetín a maminky láteřily na děti – své ratolesti, že nechtěly papat kinedryl a nyní je jim špatně, ale to netrvalo dlouho – to láteření maminek, neboť jsme vyjeli na dálnici a děti se zklidnily. A tak jsme si to hezky svištěli k Brnu. Přemýšlela jsem o tom, že za náš sbor jsem sama, jaké to tam asi bude..., no představivost jela na nekonečno.



V duchu jsem se modlila, ať tu jízdu ustojím, i když jsem před cestou měla kinedryl a seděla jsem přímo za řidičem. Dojeli jsme do Brna, a začala malá anabáze. Pan řidič totiž neznal pořádně, ba co pořádně, vůbec netušil, kde to Biskupské gymnasium stojí, ostatně, já to také nevěděla. Jenže pan řidič měl v autobuse funkční GPS -sku, ale nezapnul ji. A tak jsme objeli celé Brno, kdekteřou ulici, 3x zastavoval a ptal se, kudy –tudy cestička. Což o to, já nenadávala, poznala jsem Brno, jak jsem ho neznala, ale pečovatelky AS byly mírně řečeno znepokojeny. V autobuse jsme všichni dostali vstupenky – samolepicí papírový náramek, stravenky na oběd a občerstvení a bonbonky na cucání. Biskupské gymnasium mě ohromilo svou velikostí. Páni! Krásná, moderní stavba. Přišli jsme do hlavního sálu, kde už mládenci skupiny Drome of live (drome=cesta romsky, live=život anglicky, celé to znamená Cesta života) v čele s Petrem Janouškem zkoušeli hrát. A já se dívala po sále, kde bych našla manžele Stanettovi. Když jsem spatřila Mika, rozběhla jsem se k němu, ale ruku jsem mu nestačila podat, protože už mě držel v náručí, bratrsky mě objímal a políbí, řekl mi, že mu někoho připomínám, to řekl česky! „Ta...“, nedokázal si vzpomenout, jak se česky řekne obličej. Řekla jsem mu „face“! A pak si vzpomenu – OSTRAVA, jo a já jsem Annie. A ostatní Romové byli na mraky! Romka a tyká si a objímá s Mikem Stanettem – generálem Armády spásy České republiky a s jeho manželkou Ruth! To jen pod čarou, to vítání se Stanettovými. U přátel není důležité postavení, ale srdce! Vždyť kdo je nejvyšší a objímá mě – malou, nehezkou Romku? B Ů H! Pro něj jsem hezká a přítelkyně a dcera!

Jak jsem uvedla v záhlaví, motto bylo zvoleno Láska – víra – naděje – věrnost – vytrvalost = VÍTĚZSTVÍ JE U HOSPODINA (Př 21,31)

Logem bylo 5 otisknutých rukou, každá jiné barvy. Byly to barvy olympijské, protože rok 2012 je rokem Olympijských her v Londýně. A podle toho se vyvíjel i program – hry, legrace, modlení, chválení Pána Boha a Ježíše, malování, sportovní utkání ve fotbale a stolním tenise, zpěv... prostě, každý si našel to, co ho zajímalo, co chtěl. Moje maličkost sice často falešně, ale ráda zpívá, a tak jsme se skupinkou, kterou vedla Ruth, nacvičili písničku Emanuel, kterou jsme později zazpívali všem v hlavním sále. Zpěv dopadl O.K.



Na oběd jsme měli tradiční české menu – knedlo-zelo-vepřo, (já sním 6 knedlíků jako nic, oni dávali 4 – měla jsem málo, a tak jsem se dorazila řízkem a chlebem z domova a byla jsem šťastná), občerstvení bylo kafe a oplatek, nebo limo a oplatek, a tak jsem darovala stravenku na občerstvení Romce s dítětem, ani nevím, kdo byla. To hlavní začalo v 15:00hod.

Zahájení OH Hospodina. Za každé město v ČR, kde se nachází AS vyběhl jeden bratr či sestra s hořící pochodní a obarvenou rukou. Působivé! Poté měli svědectví jeden bratr z Holandska a jedna sestra z Ostravy. A nakonec kázal Mike Stanett. „Motto a téma z Bible 2.Tim. 4:7-9“

OH v Londýně – významná světová sportovní událost, nebo maratony. Maraton je nejtěžší sportovní disciplína. Běžet víc, jak 42km = 42 000 metrů! Kdo to vyhraje a doběhne jako 1., je borec!!! A kdo ten běh dokončí a doběhne byť poslední přes cílovou čáru, je vítěz! A cesta k Bohu Hospodinu je také takový, i když trochu jiný maraton. Už cesta k Bohu je těžká a trnitá, a když jsme už u Boha, je tu další maraton – mít lásku, naději v Boha, víru, vytrvalost a zůstat mu věrný! Nemyslete si bratři a sestry, že když už jste u Boha, že máte vyhráno! Pokud nebudeme mít lásku, víru, naději, vytrvalost a věrnost nejen k Bohu, ale i k Duchu Svatému a Ježíši Kristu, Našemu Pánu a Spasiteli, ale také jeden k druhému, mít se rádi, tolerovat se a modlit se jeden za druhého, pak ne zvítězíme. Ale pokud to vše budeme mít, budeme se modlit nejen za sebe, ale i jeden za druhého, milovat a ctít Hospodina, Ducha Svatého i Ježíše, budeme se mít jako sourozenci v Kristu rádi, pak HURÁ! Vyhráli jsme všichni! Všichni jsme vítězové a máme ŽIVOT VĚČNÝ - BŮH NÁS ODMĚNÍ SPRÁVEDLNOSTÍ BOŽÍ! BŮH NÁS ČEKÁ S OTEVŘENOU NÁRUČÍ! A je mu srdeč-

ně jedno, jestli jsi Rom, Afričan, bezdomovec, generál, nebo dokonce president USA! Pro Boha jsme všichni jeho milované děti – ON NÁS MILUJE! HALELUJA!!!!!!!!!!!! AMEN

*Vaše sestra Anna Rybaříková*

### Jaroslav Čermák – Vánoční článek (III.)

Připravuji na oběd houbovou polévku a pár chlebičku dám na stůl. Páni, ten čas letí! Už je něco po jedenácté, za okny panuje typické vánoční počasí bez sněhu. Ráno chvilku sněžilo, ale žádná sláva to není. Sice je tam drobný poprašek sněhové nadílky, ale pro naše děti jsou Vánoce bez sněhu, jako stromeček bez dárků. Někdo šramotí v zámku, říkám si: ..aha,náš taťka jde z práce s plnýma taškama... Zůstávám u plotny, dovařím oběd. Každou minutu čekám rodiče. Probíhají poslední úpravy. Nachystat slavnostní ubrus, příbory. Už vidím z okna, jak jdou. Drží se za ruce, jako na prvním rande.



Jdu se s nimi přivítat. Za okamžik jsou už bundy na věšáku a již jsme se sešli hladoví u stolu. Děti se vrhly na babičku s dědou, ubrus se najednou shrnul, málem všechno popadlo, ale naštěstí jsem chodila pár let do Sokola. Najednou byly k užítku přeskoky, úskoky, záskoky. Udělala jsem ladný skok a vyšlo to! Zachránila jsem porcelán po prababičce. Už servíruji polévku, jen cinkají lžičky o talíře. Je úplně ticho, někdy občas někdo sice srkne a zakašle, asi ta petrželka se někdy zadrhne v krku, ale vše je v pohodě, všem velice chutnalo. Po polévce jdeme do obývacího pokoje si sednout a popovídat si, a kdo má chuť, tak jsou na stole přichystané chlebičky. Zhruba za hodinu mizejí všechny druhy cukroví v útrobách našich žaludků a chlebičky? Jen se po nich zaprášilo! Jo, ta rybí polévka bude tento rok obzvlášť silná, protože jsem na ni zapoměla.

Od 19:00 mám na stole rybí polévku a ještě dosmažuji poslední řízky z kapra. Dětem jsem raději dala rybí filé, ještě nejsou natolik zběhlé obírat kapra. Roman první dojedl a řekl: „Omluvte mě, musím na záchod.“ Když přišel, šla jsem taky jako na záchod, ale náš úmysl byl dát dárky pod stromeček. Zvědavé děti se ptaly, proč zrovna v tuto chvíli půlka rodiny jde po sobě čůrat. Přišla jsem do kuchyně a říkám: „Děti, neslyšely jste něco? Jako když někdo otvírá okno. Táto, běž se tam kouknout.“ Za 5 minut se rozezněly vánoční koledy a slyšíme zvonek:

„To je očekávané znamení, že už tam byl Ježíšek, třeba vám tam něco nechal, co děcka?“ Málem jsem spadla, když se mi vymkly z ruky. Dveře se rozletěly, a už tam najednou seděly u stromku a oči jim zářily, jako plamínky od svíček. Půl hodiny, to jim trvalo všechny dárky rozbalit a prozkoumat. Dostala jsem nové kozačky od manžela. Říkala jsem mu: „Klidně jezdi neplánovaně do práce, když mi pokaždé koupíš nové boty“, a řekla jsem: „Děkuji Ježíšku“, a mrkla jsem na něj. Babička s dědou byli taky nadmíru spokojeni z povlečení na postel, na zbrusu nové peřiny. Chvilku jsme se dívali na Popelku, kterou dávali v televizi.

Měli jsme šťastné Vánoce, ale začátek nového roku byl pro nás krutou ranou! Náhle dostal můj táta infarkt, přišlo to tak najednou. Za půl roku moje máma měla nehodu na kole, vjela na přechod a jeden opilý chlap ji srazil. Sice sanitka přijela hned, ale už bylo pozdě. Už se nechci o tom bavit. Co říkáte, paní novinářko? Máme šanci s tím našim příběhem vyhrát?“ „Uvidíme, vypadá to velice zajímavě. Myslím si, že je tu šance docela velká, ale nechci předbíhat. Dejte mi vaše telefonní číslo, za týden je vyhlášení, ozvu se vám hned potom, jo?“ Oblékám si kabát, do kabelky dávám blok papíru s tím článkem. Rozloučili jsme se, řekla jsem jim: „Mockrát vám děkuji a věřím, že vám za týden přijdu říct:...tak balit, za 3 dny jedete na dovolenou.“

Odcházím, týden uběhl jak voda, teď sedím a čekám na vyhlášení toho článku před komisí. Než to řekli, trvalo to zhruba půl druhé hodiny. Byla jsem asi 5x čurat a pak to přišlo. Chvilka napětí...a je to tu! Vánoční duch zafungoval, vyhrává rodina Mašková!!!! Vyskočila jsem radostí, až jsem málem porazila stůl se všema dopisama, které se ucházely o hlavní ocenění. Přebírám letenky, měla jsem kratší proslov k obecenstvu. Řekla jsem, že děkuji a ať si vážíme starších lidí, kteří už něco dokázali a prožili, že díky nim jsem v tuto chvíli tady a poslouchají mě, jak mi přeskakuje hlas.

Říkám si, že jim nebudu volat, řeknu jim to osobně! Jedu k nim autem a tam vidím, jak v okně svítí světlo. Klepu na dveře, otevírá mi máma Věrka. „Co myslíte? No máte to v kapse!!! Za 3 dny jedete!!!“ Domem najednou zněla obrovská radost. Děti skákaly po všem, co mohly.

Čtrnáct dní se překlenulo, jako nic. Jedu je vyzvednout. Naložili se do auta plní zážitků a vjemů. Nebylo to všechno, nejeli domů, ale do nového domova. Ptali se mě: „Kam jedeme?“

„To je právě to vánoční překvapení, dostanete nový dům se zahradou, okolo je les a příroda!“ Pro děti to byl druhý nejkrásnější vánoční dárek. KONEC

### Prostořeké modlitby

Není to tak dávno, co se mi z hloubi paměti vynořily vzpomínky, staré téměř 20 let.

Když jsem na přelomu 90.let minulého století uvěřila v Boha a přijala Pána Ježíše Krista za svého Spasitele, zatočil se se mnou svět a otevřely se mi nové obzory. Zjistila jsem, že všechno je jinak, než jsem si doposud myslela. Krátce nato jsem se naučila, že se mohu modlit

k Bohu prakticky kdykoliv a za cokoliv, a to nejen modlitby Otče náš a Věřím v Boha, ale i svými slovy. Byla jsem plná nadšení z toho objevu a tak jsem se modlila za všechno, co mě napadlo a kdy mě napadlo. Mé myšlenky někdy přecházely plynule v modlitbu a modlitba končila v myšlenkách. S úžasem jsem pozorovala, že Bůh je živý, že mne opravdu slyší a svým způsobem i odpovídá. (Díky, Otče, za Tvoji trpělivost a soucit, se kterým jsi mne přijímal v mé nedokonalosti). Okolnosti mého života mě tehdy hodně přitlačily ke zdi. Pochopila jsem, že pomoc a sílu přežít nenajdu nikde jinde, než u Boha. To, co mě tehdy trápilo, postupně pominulo, protože se našlo řešení, a to i v situacích polidsku neřešitelných. K mé radosti a vděčnosti jsem viděla vyslyšení mnohých modliteb, za věci velké i docela všední. Takové „náhody“, řekl by někdo. My, kteří jsme Kristu uvěřili, ale víme své.



Jedna taková věc se mi přihodila, když jsem byla na návštěvě u své matky. Za domem byla zahrada, kde rostly brambory, zelenina a pár ovocných stromů. Bylo tehdy teplé suché jaro, několik týdnů nepršelo a muselo se zalévat.

„To je sucho, co? A pršet ne a ne“, lamentovala matka s pohledem upřeným na slunečnou oblohu bez mráčku a odešla do domu chystat oběd.

Viděla jsem, že kropení konví opravdu nestačí. Vodou nasáklo jen pár centimetrů hlíny, ale hlouběji byla půda vyprahlá. Snažila jsem se tedy nakypřit půdu a přilepšit kořínkům zeleniny alespoň trochou vzduchu. Při okopávání motýčka jen zvonila o ztvrdlé hrušky hlíny. „Pane, ta země je tak vyschlá, rostliny i stromy strádají. Prosím Tě o dešť“, řekla jsem mimoděk nahlas to, na co jsem v tu chvíli myslela. Nebyla to žádná obřadná ani úpěnlivá modlitba, jen mi to tak vyklouzlo z pusy. A pak jsem si dál kopala a přemýšlela o jiných věcech.

Uběhlo pár minut a já si náhle uvědomila, že se setmělo. Když jsem vzhledla, uviděla jsem nad sebou veliké černé mračno a než jsem se nadála, začalo pršet. Byl to zvláštní dešť. Za naprostého bezvětří padaly z nebe na zahradu veliké kulaté kapky vody, hustě jedna za druhou. Kolmé šňůry duhových kuliček bohatě zavlažovaly vyprahlou zemi. Hluboké ticho přerušovalo jen šumění deště. Stála jsem v té chvíli na otevřeném prostranství a



užasle jsem se rozhlížela kolem. V několika vteřinách jsem byla mokrá do poslední nitky, což mi ovšem v tu chvíli vůbec nevadilo. Jen jsem vydechla: „Ty jsi mě, Pane, slyšel?? Díky!“ Pak jsem se radostně rozběhla do domu.

Máti spráskla ruce, když mě na chodbě uviděla: „Co děláš, prosím tě, vždyť jsi jak hashrman. Sundej si to svoje roucho, ať není voda všude“, hurovala, sháněla hadr na podlahu a moje nadšené vyprávění očividně pouštěla druhých uchem ven. Poté, co déšť ustal, znovu zazářilo slunce a na obloze se objevila výrazná barevná duha.

Kdysi jsem vyprávěla tuhle příhodu jednomu známému, staršímu křesťanovi. Pokýval hlavou a okomentoval to z vlastní zkušenosti tak, že si máme dávat dobrý pozor na to, co Pánu Bohu říkáme. Protože odpověď nás může někdy velice překvapit, nebo i zaskočit.

Možná o rok později, po návratu z týdenního evangelizačního kurzu v Praze-Jirchářích, který pořádal evangelizační odbor naší církve, jsem byla náhodou sama doma. Dcera trávila čas na táboře, manžel byl v práci a já si večer jako společníka výjimečně pustila televizi, které jsem jinak moc neholdovala. Jako hlavní večerní program vysílala televize přímý přenos z nějakého hudebního gala-večera, za účasti našich předních zpěváků pop-music. Seděla jsem na gauči a trochu nepřítomně sledovala úžasné výkony pěveckých hvězd, doprovázené profesionálními hudebníky, vše vyleštěné do dokonalosti špičkovou technikou, prací zvukařů a světelnými efekty. Přesto jsem vnímala, že tomu něco chybí. Obsah, který by něco podstatného sděloval.

Vzpomínala jsem na evangelizační kurz v Praze, na kvalitní biblické vyučování. Na to, jak na večerních shromážděních v kostele u Martina ve zdi mnozí z nás vydávali svědectví o své cestě víry. Připomínala jsem si ty naše radostné a upřímné, i když prosté chvály. Byly zpívané jen při kytáře, povětšinou obyčejnými neškolenými hlasy, nahrávané na MC kazety skromnou technikou. Byly to nahrávky nepříliš valné technické kvality, odpovídající tehdejšími možnostem. Zato jejich obsah byl skvělý, svědectví i písně zpívané opravdovým srdcem, které v nás hořelo pro Ježíše Krista. Na každém tom setkání se nás dotýkalo nebe, které jakoby sestoupilo mezi nás.

A najednou jsem v tom obýváku u televize začala vnímat, jaká je škoda všech těch lidí, které jsem viděla na obrazovce. Toho ohromného potenciálu krásných hlasů a hudby, sloužících jen komerci a světské slávě, která trvá pár let a někdy ani to ne. Napadlo mě, jak by to muselo být úžasné, jak jen by to znělo, kdyby tito lidé použili své vlohy jinak, kdyby hráli a zpívali k Boží slávě ...

„Hernajs“, zformulovala jsem si své pocity nahlas a neomalene, jak mi zobák narostl, „tady je taková krásná hudba, takové hlasy, kdežto křesťanská hudba je tak skromná. Vedle tohoto nablýskaného šou vypadají naše chvály jako nějaká Popelka v otrhaných šatech. Copak Bohu nemá patřit to nejlepší? Vždyť On stvořil všechno, dal člověku talent, vynalézavost i um. A pak poslouchá to naše upřímné snažení, zatímco tady se plýtvá nadáním, které přichází jaksi vniveč. Do háje, to nemůže uvěřit nějaký profesionální zpěvák nebo hudebník?“ uvažovala jsem. Psal se tehdy rok 1993 ...

Dnes musím uznat, že během těch let se hodně změnilo a křesťanská hudba už není Popelkou. Je chválou ke slávě Boží. Rozhodně ale nikomu nedoporučuji pronášet prostořeké modlitby. Bohu patří chvála, čest a sláva, on je Majestát. Vyslyšení našich modliteb nemusí být vždy rychlé, naopak může i trvat celá léta. Pán je svrchovaný a může po svém odpovědět: „ano“, „ne“, anebo „počkej“. On jedná ve svém čase a svým způsobem. Rozhodně je dobré dát si pozor na to, co a jak před Boží tvář povídáme.

A tak díky všem, kdo zpívají Hospodinu novou píseň, kdo hrají k Boží chvále dobře a zvučně. *Karla D.*

**Žalm 98, 4-6:**

***Hlahol Hospodinu, celá země, dejte se do plesu, pějte žalmy, pějte Hospodinu žalmy při citeře, při citeře necht' zazvučí žalmy; s doprovodem trub a polnic hlaholte před Hospodinem Králem!***



kostel u Martina ve zdi v Praze

**Sabina Wurbrandová – LÁSKA VYTRVÁ**

Tato kniha je věnována ženám a mužům, kteří prošli za nacistického a komunistického teroru těžkou cestou utrpení.

Spisovatelka – žena židovského rabína Richarda Wurbranda – líčí hrůzy věznění nejen Židů, ale i křesťanů v jejím rodném Rumunsku. Popisuje utrpení, hoře lidí vězněných v komunistickém táboře, kde byla vězněna, kde byl vězněm i její muž. V této těžké době však uslyšela tichý šepot nebes. To Ježíš, náš Spasitel, jí dával novou naději, oživoval znavená srdce věřících lidí a dával všem sílu překonat všechny ty hrůzy.

Kniha Lásky vytrvá je pravdivým příběhem života spisovatelky, který vypráví o její vytrvalé snaze pomáhat budování křesťanské podzemní církve v komunistickém útlaku.

Sabina Wurbrandová pracuje nyní se svým manželem v mezinárodní misijní společnosti Hlas mučedníků, kterou po svém odchodu na Západ v roce 1965 založili.

Kniha dává naději všem věřícím lidem, že Ten, který řídí vesmír, je naším OTCEM, a že slyší naše modlitby.

*Recenzi napsala s. Dáša Sottnerová.*



### Sborový výlet – Horní Bečva 15.-17.6.2012

Lepší počasí jsme si snad pro pobyt na Horní Bečvě ani nemohli přát. Ve čtvrtek před odjezdem poslední déšť zkroutil zemi a dvacet výletníků osvěženo vláhou vyrazilo buď z domu nebo přímo z práce ve skupinkách v autech vstříc společným zážitkům. Hotel Cherry nás přivítal velkou terasou a útulnými pokojíky a přidal skvělou večeři. A abychom si užili přírody v Pobečví co nejvíce a sytou večeří také trochu lépe strávili, prošli jsme se okolím přehrady a naplánovali další program. Večer jsme společně zakončili zpěvem a čtením žalmů. Ale ne všichni byli ještě zcela znaveni, tak si mohli zahrát Aktivity nebo jen tak posedět u vínečka. Druhý den žádné vylehávání, ale pěkně snídaně už v osm a před devátou odchod na autobus, který však nakonec nepřišel. Ale protože jsme měli mezi sebou sestru Jitku, tak jsme se „vylízáli“ i z tohoto problému. Jitka jednoduše stopla jiný autobus (dokonce cyklobus) a ten nás v pohodě zavezl na Třeštík, odkud se celá skupina vydala na kopec Vysoká. Trasa byla náročná-občas příkré stoupání, bláto a popadané stromy na cestě. Část účastníků túry se po úspěšném výstupu na Vysokou proto vrátila zpět do stanoviště Třeštík a dále autobusem na hotel. Většina však odhodlaně pokračovala cca devíti kilometrovou túrou zpět na

Horní Bečvu. Horko bylo pořádné, tak cílové osvěžení a pozdní oběd na Hotelu Duo jim přišel vhod (dokonce někteří nechťeli už z hotelové terasy vůbec odejít). Ale přece nebudeme slaboši, vždyť večer nás čekal ještě ochlazující bazén u hotelu, míčové sporty a táborák. Osvěžující byly ale i večerní písně, modlitby a čtení z Bible. Strávili jsme spolu nádherný den, byl čas na rozhovory i společná sdílení. A kdo si myslel, že v neděli se bude vyspávat, mýlil se. Vždyť se musela stihnout ještě návštěva rodičů našeho faráře na jejich chatě a netradiční bohoslužby v přírodě, které pro nás bratr farář nachystal. Túra na chatu byla proti včerejšku naprostá pohoda a její „přidanou hodnotu“ zvýšila dobrá káva paní domácí a drobné občerstvení. Společně jsme ve skupinkách rozebírali text Filipským 3,12-21. Porovnávali jsme jednotlivé překlady a diskutovali Pavlův cíl a přiměřovali ho k cílům našeho života. Ptali jsme se, jestli Pavel mohl chtít, aby jej ostatní následovali v jeho křesťanském životě, diskutovali pojem nepřítel kříže a občanství v nebesích. Myslím, že nám všem přítomným přinesla tato zamyšlení a diskuse hodně a byla obohacením našeho duchovního života.

Odjížděli jsme naplněni a odpočinuti. Děkujeme panu faráři za skvělý nápad a přejme si navzájem i další takové zdařilé akce!

*Eva Jehlářová*



### Noc kostelů 2012

Po loňské (pro nás) první Noci kostelů jsem měla trochu obavy, jak to letos vyjde. Loni se akce náramně podařila a pomyslná laťka úspěšnosti se dostala poměrně vysoko. Bude to letos slabší? To mi napadalo asi nejčastěji.

Začátek byl trochu rozpačitý. Než všichni ze sboru pochopí, co mají dělat, že občerstvení je jen pro účinkující a nevíte, kam se poděly vizitky se jmény? Ještě, že máme chuť se domluvit a každý je ochoten se zapojit.

Líbila se mi pestrost večera. Střídání žánrů – pásmo nejmenších, mládežnický sbor, dunivý gospel a komorní varhany. Kdo není davový typ, může opsat část evangelia nebo zírat na šachovnici. Potřebujete pohlídat děti? Nechte je chvíli drátkovat. Překvapil mě veliký zájem o komentovanou prohlídku kostela. Víc než historie zajímají všední starosti – kde jste vzali na opravu střechy a jak si vybíráte faráře?

Osobně jsem vděčná za to, jak to farář připravil a my dokázali naplnit. Náš kostel se představil v tom nejlepší

světlo komukoli, kdo přišel. Někteří se vraceli a někteří měli zájem podívat se ještě pár minut před půlnocí. Kostel ožil davy lidí, které přivedla zvědavost, turistika nebo hudební vystoupení. Největší radost jsem měla z těch, kteří přišli s obavou a odcházeli spokojeni. Báli se vejít a našli otevřené dveře pro každého. A to byl smysl celé akce. Povedla se.

*Šárka Zacpalová*



### Jahodová story

Vzpomínám na jedno léto. Byl horký červen. Přesto, že kalendář ukazoval teprve polovinu měsíce, počasí s teplotami nad 30 stupňů Celsia připomínalo tropy a nebe bez mráčku se tvářilo jako obloha u Jadranu. Zahrádkáři v celém okolí spokojeně sklízeli svoji úrodu dozrávajících jahod, kterým počasí v tomto roce skutečně přálo. Proto mě zaujal inzerát v místních novinách, nabízející samosběr v nedalekém městečku. Celá naše rodina si na čerstvých jahůdkách ráda pochutnává a vidina voňavých moučníků či zásob na zimu byla také lákavá. Když se letos tak vydařily, bylo by fajn udělat si do mrazáku zásobu ovocné dřevě, přemýšlela jsem. Naše dcery o víkendů při sledování oblíbeného filmu vždy uvítají nějakou tu dobrůtku na talířku. A linecké košíčky s jahodovým krémem se nám všem o svátcích také zamlouvaly. Proto jsme se s manželem dohodli, že se na samosběr co nejdříve vypravíme. Jednoho dne jsme tedy naložili do auta všechno potřebné a s obvyklou modlitbou za zdar naší cesty vyrazili.

Když jsme přijeli na místo, naskytl se nám pohled na rozlehlou jahodníkovou plantáž. Byl to lán země, který byl přes svoji velikost dobře udržovaný. S dokonalým systémem zavlažování, jednotlivé keřičky pečlivě podložené zespodu slámou na ochranu proti plísni a hnilobě. A bylo znát, že se majiteli a jeho zaměstnancům jejich námaha toho roku skutečně vyplatila. Všude, kam jen oko dohlédlo, se červenaly veliké, tmavorudé, lesklé, šťávou nalité jahody. A nad vši tou krásou se v horku vznášelo jejich typické aroma. Jako bychom se ocitli v pohádce. Slunce už stálo vysoko a zájemců o samosběr bylo na místě hodně. Barevná trička, opalovačky a slamáky sběračů dotvářely letní idylu. Zašli jsme tedy za panem správcem, dostali přidělený řádek a dali se do práce.

Byla jsem celá natěšená, až budu ukládat do košíku ty nádherné plody. Ale co to? Moji původní radost a nadšení vystřídal zklamaný údiv. Na svém řádku jsem viděla jahody většinou nedozrálé a menší velikosti. Přitom všichni, kdo kolem nás procházeli s plnými košíky, v nich měli právě ty nádherné, veliké a zralé. Nejdříve jsem si myslela, že na ně o kus dál taky narazíme, ale když jsme postoupili o pár metrů, viděli jsme, že je to stále stejné.

„Připadá mi, jakoby na tomhle řádku už někdo trhal“, prohodila jsem konečně.

„No, ale sbírat máme přece tady, tak nám to správce ukázal“, odpověděl s jistotou můj muž.

Pokračovali jsme tedy dál. Rozpačitě jsem trhala bledě-růžové plody se zelenými špičkami, s povzdycháváním, brbláním a občasným pokukováním po té nádhře všude okolo. Manžel zatím systematicky, v pohodě a bez vybírání očesával jeden keřík za druhým.

„To jsem zkrátka celá já“, dumala jsem lítostivě, „taková krása všude kolem, ale na mně samozřejmě vyjdou zrovna takovéhle.“

„Tak si zajdi za správcem, ať nám přidělí jiný řádek“, poradil mi nakonec manžel.

Kontrolní pohled mi prozradil, že zmíněný pán se nachází na opačném konci lánu. Slunko připalovalo a mně se v tom horku nechtělo jít tak daleko a ještě přitom dávat pozor při každém kroku, abych něco nerozšlapala. Tak jsem jen mávla rukou.

Když jsme naplnili všechny naše bedýnky, odnosili jsme je k boudě na kraji pole a postavili se do fronty na zvažení, abychom mohli zaplatit. Několik zákazníků stálo před námi a tak jsme museli chvíli čekat. S obdivem jsem si prohlížela velkou moderní dodávku, kterou její řidič právě zarovnával plastovými přepravkami, plnými těch výstavních, zralých a voňavých kousků. Nakonec spokojeně zašoupl boční dveře a odjezd s výrazem, že právě udělal dobrý obchod.

Protože bylo dost času, šla jsem si zatím sednout do našeho auta. Po nějaké delší chvíli přišel manžel a hlásil:

„Tak už to máme zaplacené. A víš co? Ty naše jahody uznal správce jako nestandard a dal nám je levněji. Ten cenový rozdíl nám vlastně uhradí náklady za cestu.“

Když jsme naše plné bedničky naložili a vezli domů, uvědomila jsem si, jaký je v autě hic a jak toto citlivé ovoce v horku rychle dozrává. Cesta domů trvala sice jen něco přes půl hodiny, ale bylo už po poledni a sluníčko se do karosérie poctivě opíralo.

Dnes si už přesně nevzpomínám, co mi tehdy zabránilo, abych ovoce zpracovala ještě tentýž den. A protože do lednice se nám těch 10 kilo nevešlo, uložili jsme je přes noc na nejchladnějším a nejvzdušnějším místě našeho panelákového bytu, rovněž dost vyhřátého. Ráno jsem si hodně přivstala a šla jahůdky zkontrolovat. Na chodbě mě přivítala úžasná vůně a krásné červeňoučké plody, které přes noc „došly“ přesně akorát ke zpracování i ke konzumaci.

Teprve teď jsem ocenila výhodu toho, že ovoce nebylo při trhání úplně zralé. Ty krásné, výstavní plody, které jsem obdivovala a po kterých jsem tak toužila, by totiž

v tuto chvíli byly už plesnivějící. A že jsou o něco drobnější, na tom pro mixování dřevě do mrazáku přece vůbec nezáleží. Zatímco k zamražení vcelku, na ozdobu, jsem potřebovala právě ty drobné.

Na tomhle příběhu jsem si uvědomila, jak my lidé býváme často nespokojení. Reptáme, brbláme a pošilháváme přes cizí ploty, zatímco Pán Bůh vždycky ví, co je právě pro nás nejlepší.

*Karla Došková*

***A ve vašem srdci ať vládne pokoj Kristův, k němuž jste byli povoláni v jedno společné tělo. A buďte vděční.***

Koloským 3,15



#### **Zpráva z jednání staršovstva (5.6.2012 v Troubkách)**

**Přítomni:** br. farář Kulík, br. Skalický, Došek, Elšík s. Zaczalová, Stoklásková, Čermáková

**Omluveni:** br. Dvorský, s. Jehlářová

**Zamyšlení:** br. kurátor Vl. Došek (2 K 12, 14-15)

**Zprávy br. faráře:** - Seniorátní dny mládeže proběhly v křesťanském duchu. Přítomnost mladých z celého seniorátu byla milým oživením nedělních bohoslužeb. Posloužili zpěvem i pozdravy. Organizační stránka věci ze strany přerovské mládeže byla skvělá.

- 27.5. byl v našem sboru pokřtěn Lukáš Havrda. Křest přijal s upřímností a jeho projev byl oslovující.

- Evangelizační bohoslužby, které se konaly 27.5. v parku Michalov byly výborné, přístupné všem, kteří parkem procházeli a měli zájem se zaposlouchat do písní a mluveného slova.

- Noc kostelů 2012 proběhla v našich sborových prostorech za účasti přibližně 500 osob. Výborné vystoupení předvedly děti z katolické školky. Potlesk a uznání sklídilo vystoupení zpěváků z Oder, pod vedení paní Noemi Kulíkové. V pozdních večerních hodinách se konal koncert gospelového sboru a závěr patřil zvuku varhan v podání Martina Kordase. Záznam pořídila Kabelová televize z Lipníku nad Bečvou

- Návrh na uspořádání koncertu skupiny IMPERIO v měsíci srpnu. Návrh byl staršovstvem schválen.

- SR poskytne předfinancování dotace 500 000,- Kč

- Byla podepsaná smlouva s JJ na poskytnutí daru i půjčky. - Sběrka na JJ činila částku 7 300,- Kč

**Kalendář akcí:** - 24.6. 2012 Dětská slavnost na ukončení školního roku. Odpoledne sejití s opékáním buřtů u Dvorských na zahradě

15.7. Křest Miriam Duškové

29.7. Křest Jeremiáše Kulíka a Martina Plachého

25.8.-1.9. Letní seniorátní týden mládeže v Rajnochovicích

29.9. přednáška misionářky paní Marie Ellen Růžičkové  
Informace br. kurátora Vl. Doška o založení Českého biblického institutu v Kroměříži.

Jedná se o tříleté studium, ke kterému se přihlásí.



Dále následovala diskuze ve věci výběru faráře na obsazení přerovského sboru po odchodu br. faráře Petra Kulíka (srpen 2013).

Mimořádná schůze staršovstva se uskuteční 26.6.2012. (výběrové řízení). Přes období prázdnin se staršovstvo scházet nebude. Schůze byla zakončena modlitbou ve 21.45 h

*Zapsala: D. Čermáková*

**Milí přátelé v Kristu, letos přispíváme na rekonstrukci střechy našeho kostela, která začala 1.6.2012.**



Své finanční příspěvky můžete dávat s. pokladnici **Evě Jehlářové**, anebo můžete přispívat přímo na sborový účet **1882017369/0800**. Variabilní symbol: **2012**.

-----  
**Adresa:** Farní sbor ČCE v Přerově, Č. Drahlovského 1, 750 02 Přerov; **Telefon:** 604 708 768; **E-mail:** cce.prerov@gmail.com; **www:** cceprerov.estranky.cz  
**Číslo účtu:** 1882017369/0800